

Lector: Constantina Raveca BULEU

Corector: Vlad ROMAN

Tehnoredactor: Carmen DUMITRESCU

Coperta: Florin AFLOAREI

Editura IDEEA EUROPEANĂ

O.P. 22, C.P. 113, București, 014780

Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618

Comenzi carte prin poștă:

Tel.: 021-2125692

E-mail: office@ideeaeuropeana.ro

www.ideeaeuropeana.ro

© Fundația Culturală Ideea Europeană – Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTI, AURA

Cercul sălbatic : roman / Aura Christi. - Ed. a 2-a, rev.. -

București : Ideea Europeană, 2018

ISBN 978-606-594-628-6

821.135.1

Aura Christi

Cercul sălbatic

roman

Ediția a II-a revăzută

Capitolul I

— Am puțin timp la dispoziție, zise domnul căpitan Viorel Munteanu, iritat de mângâierile Dianei.

— Unde te grăbești? îl întrebă femeia; avea vocea moale. Tot timpul te grăbești undeva, ești aferat, trufaș... La o adică toți suntem făcuți din aceeași apă, din același pământ... Si ne vom întoarce la timp... în lutul din care am fost creați. Atenție, cine nu are timp – nu are vocație, degeaba face umbră pământului.

Diana pronunța cuvintele, de parcă și-ar fi dorit să le alinte. Șerpoaica. Își ridică privirile spre Danaia rembrandtiană; era o copie pe pânză, înrămată, a celebrului tablou, invocat, când și când, de Tânără femeie, fascinată de frumusețea disperată a Danaiei. Rama era ciobită în colțul din dreapta Dianei.

Domnul căpitan o privi fix; nu avea timp să stea la tăcălate. Trebuia neapărat să dea *acel* telefon amânat de câteva zile; de aici probabil irascibilitatea.

— Vreau să ajung departe, Di, nici nu bănuiești cât de departe..., murmură înciudat domnul căpitan, deși era conștient de faptul că venise neinvitat; mai exact, dăduse buzna. Atunci... nu avea decât să suporte hachитеle amantei sale, urmărind, pe furiș, cracii ei de iapă rasată, care îi transformau în praf și pulbere preceptele morale; mă rog, o parte din ele. Adevărul e că îi fusese dor de ea; alungă

însă acest gând, insistând asupra desenului botticellian al rotulei Dianei.

Deocamdată, pentru a ajunge unde își propusese, trebuia să dea telefonul *acela*.

– Alo, bună ziua, oftă în receptor domnul căpitan. Cu domnul Silviu Vilavici, dacă se poate, vă rog. Își mută privirile de pe chipul rembrandtian, urmărit cu un surâs umed, pe telefonul de un gri stins, marca *Sony*. Aparatul era acoperit de niște pete de proveniență incertă. Căpitanul își ridică privirile de pe acestea la tapetul din fața ochilor, împânzit de desene abstracte, triunghiuri, semicercuri de culori stinse, între gri și galben închis, figuri geometrice disperse pe un fundal verzui.

– La telefon.

Vocea ieșită din difuzorul telefonului mobil era caldă. Domnul căpitan își cam pierdu glasul. Între timp, Diana continua să-l mângâie, jucându-se cu cărlionții deși ai domnului căpitan, care îi luă cu un gest repezit mâna din părul lui des.

– Domnule Vilavici, îmi pare rău că sunt pus în neplăcuta situație de a vă...

– Cu cine am onoarea?

– Îiii, a, da, pardon, sunt căpitanul Viorel Munteanu.

– Mirel Munteanu?

– Viorel Munteanu.

– Vă ascult, domnule căpitan.

Din păcate, îmi cer scuze...

Vă ascult.

– S-a întâmplat ceva îngrozitor. Noi sperăm că totuși o vom găsi, dar...

– Cu cine s-a întâmplat ceva îngrozitor? Pe cine trebuie să-l găsiți?

– Pe fiica dvs., stimate domn.

– Care dintre ele? se auzi după o pauză de gândire. Silviu Vilavici se aşeză pe un scaun de bucătărie; avea spateaza fisurată. Demult ar fi trebuit să-l dea la vechituri.

Mă rog, de vreme ce ținea la amintirea aia, din motive de ordin sentimental...

– Vlada... Vlada Vilavici.

– Fiica mea e plecată de zece zile la mare. Acum două, ba nu, trei zile am vorbit la telefon. Era bine.

– Da, dar între timp a dispărut.

– De unde dețineți o asemenea informație?

– Ne-a anunțat Lara Hrenciuc.

– Lara? Am văzut-o ieri pe strada noastră. Își făcuse cumpărăturile la supermarketul din colț. Nu înțeleg nimic. E o confuzie la mijloc, dom'le.

– Mi-aș dori din toată inima să fie o confuzie. Din nefericire, nu este aşa. Domnul căpitan respiră ușurat. Diana îl lăsase, în sfârșit, în pace. De ce, Dumnezeule, o fi venit în plină zi la femeia asta, când are un program nesuferit? Acum regretă, dar..., cum se spune, ce e făcut e bine făcut.

– De când s-a anunțat dispariția Vladei?

– Acum trei zile. Da. Acum trei zile. Mai exact, miercuri seara.

– Și eu de ce aflu abia azi?

– Știți..., se bâlbâi domnul căpitan. Speram să o găsim totuși. Și ne-am gândit... că...

Situația era jenantă. Nu și pentru un ins ca domnul căpitan Viorel Munteanu. Sigur de sine în orice împrejurare, presimțea că va ieși cu bine și din situația astă, destul de neplăcută de altfel. Între timp, Diana, relativ plăcătoare, ieși din cameră. Era nerușinat de Tânără; avea douăzeci și unu de ani, era studentă la Politehnica, în penultimul an. Provinea dintr-o familie de profesori de științe exacte, intelectuali desciinți dintr-o serie monotonă și previzibilă de oameni ai cărții. Haritina Nițescu, numele de fată al mamei sale, profesoară de matematici, se măritase cu Dorin Belinski, profesor de fizică, din câteva motive, cu excepția celui care, la o analiză atentă, ar fi contat; nu l-a iubit niciodată, mai mult decât atât: nici nu i-a trecut prin cap să se iscodească asupra unui asemenea lucru; n-a fost

îndrăgostită de el. Pur și simplu au fost colegi de liceu, au stat într-o bancă în clasele superioare, apoi au fost studenți la aceeași instituție de învățământ superior, se vedea zilnic aproape la cursuri și... Atunci de ce nu s-ar fi căsătorit? La rigoare, pot să te căsătorești cu cineva pentru că ai stat într-o bancă, așa cum și-ai propune un mariaj cu cineva, fiindcă are ochi gri, nasul cârn, iar bunica e rusoaică pur-sâng.

Pentru Dorin Belinski situația era diferită: a ales-o cu bună știință pe Haritina; era curată, frumușică, plinuță, serioasă, avea o timiditate care îl provoca. Nu era nici proastă; de parte de așa ceva. Dimpotrivă, lui Dorin Belinski îi plăcea felul ei de a judeca rațional, fără exagerări. Nu era patetică. Prin urmare, decizia era ca și lăsată. După ce fata a păsit de câteva ori pragul casei părințești a lui Dorin, totul s-a hotărât cât ai clipi din ochi. Că o căsnicie nu se construiește cât ai bate din palme, nici pe ochi albaștri nu se ține, au văzut amândoi mai târziu. Dar nu s-au speriat prea tare. Și-au construit o casă. La puțin timp după ce-a apărut pe lume Di – cum aveau să-i spună membrii familiei – mai exact, peste cinci ani bătuți pe măchie de căută, Haritina a născut, la o distanță de nici o oră, doi gemeni, Maria, răsfătată Mașa, și Boris, supranumit Bo. Doamna profesoară și domnul profesor erau prinși cu școală, cursurile și elevii, încât de copiii lor se ocupau două mătuși, Ira și Fena – care se certau cine anume urmează să aibă grija de fiecare dintre cei trei neastâmpărați – și bunica dinspre tată, Elena-Sulfina, care nu-i iubea. A fost și Elena-Sulfina profesoară; se pensionase relativ de curând și voia să-și tragă sufletul după o viață solicitantă, ca să nu spunem dificilă: i-a crescut pe Doru (Dorin) și pe celălalt fiu al ei, Vasile (Basil) singură. Soțul ei, Grigore, a murit la vîrstă de treizeci și trei de ani; avea ceva la spate, mai precis, la coloana vertebrală, medicii – somități din perioada interbelică – care l-au consultat, s-au pronunțat unanim în defavoarea unei căsnicii. În sfârșit, interdicția

n-a fost respectată de Grigore, curios să afle „ce va ieși din coapsele” lui – curiozitate plătită cu viață. Când murea, văzându-și primul născut ce împlinise un an, juristul a spus luminat brusc:

– Știi, Sulfi că... a meritat?

Di nu-i iubea pe ai ei sau aşa credea ea. Se gândeau la frați și la părinți ca la un rău necesar; amândoi erau o anexă la existența ei ce promitea să fie ieșită din comun, dacă ea va avea chef. Relația cu Viorel Munteanu facea parte din scenariul lipsei de chef sau mai degrabă era un fel de frondă. Îi facea placere să audă șușotelile vecinilor (stătea într-un bloc de pensionari, din care își dorea să se mute), vizând relația acestei tinere de familie bună cu un polițist. Așa era perceput Viorel Munteanu, deși e adevărat că de sărbători, când el degaja intrarea în blocul cu pricina (parcă îi apuca damblaua pe toți în ajunul Crăciunului; își parcau mașinile în fața scării), începea să urce văzând cu ochii în opinia cărtitorilor. Lumea vorbește vrute și nevrute.

Domnul căpitan Viorel Munteanu se simțea relativ pe-nobil. Încheiase discuția și regreta că o bruscă pe Di, respingându-i alinturile. Di stătea întinsă lângă el; ah, ce asemănare cu grațile lui Botticelli! suspină el, fără să se dea de gol. Forme superbe. Sculptate. Ce mă atrage la femeia asta? se întrebă el pentru a nu se știe câtă oară. Contrazice tiparul frumuseții agreat de mine: femeia brunetă, înaltă, picioare lungi, tip stewardesă, nu neapărat citită, nu neapărat șoarece de bibliotecă, e de dorit să nu fie strident de proastă, obligatoriu – șerpoaică în pat. Acum, oftă căpitanul, mă gândeșc că poate am fost prost dintotdeauna sau, mă rog, nimic mai mult decât un repezit... Ei poftim, iar mă grăbesc să mă denigrez... Autodenigrarea ca exercițiu de forță..., turuia mintal domnul căpitan, urmărind-o pe Di, care zăcea întinsă, jucându-se cu niște fire de păr; avea

părul incredibil de des, ondulat de când se ținea minte, de un negru intens, față rotundă, plină, nasul ferm, sprâncene late, negre, buze cărnoase și fine, de o senzualitate specifică oarecum lui Venus din celebra capodoperă bronziniană *Venus, Cupidon, nebunia și timpul*, tablou invocat de Di. Trupul bine proporționat, de vreun metru și jumătate și șapte, avea rotunjimi fine, care îl făceau să creadă că posedă o femeie ce ezită să-și părăsească formele de fată. Alunița de pe obrazul drept crea o simetrie discretă cu altă aluniță, azvârlită pe șoldul ei drept; detaliul acesta îl scotea din minți; era un fel de cod secret, o invitație la jocurile erotice. Fixând alunița de pe mijlocul obrazului drept al lui Di, domnul căpitan simți deodată un fel de frison... Întinse brațul drept spre femeia de-alături, și în lanțul gâtul subțire, melodios, și o sărută violent aproape, dezgolindu-i sănii de... nici femeie, nici fată; săni de fată și de femeie. Di îl privi – stăteau ochi în ochi, duh în duh – surprinsă; cu câteva minute în urmă fusese respinsă, nu-și dorea o partidă de amor în acele clipe.

Ciudați sunt bărbații, își spuse, lăsându-se frământată. Parcă ar fi veniți de pe altă planetă. Dar fiindcă am succes la polițiști, moșnegi ce vând semințe și drogați pierduți prin stațiile de metrou, nici că-mi pasă. Vorbea interior fără să-și miște buzele înroșite și nu se grăbea să răspundă la provocările partenerului ei, incitându-l. Stătea indolență. Tocmai ea, curtezana visătoare și leneșă; stătea ca o femeie-vacă.

Mi-e sete, spuse. Taci, auzi. Domnul căpitan se ridică din pat, își scoase rând pe rând, metodic și ordonat, pantalonii, cămașa, lenjeria de corp. Ezită. Pe urmă, ca și când și-ar fi adus aminte de ceva nelipsit de importanță, cu aerul că tocmai se pregătea s-o ia din loc, dispără și se reîntoarse, victorios și indiferent, peste două-trei minute, cu o sticlă de whisky *Black Label*, un pahar, în care clincheteau câteva cuburi de gheăță. Era un pahar de whisky, din sticlă groasă, cu fundul greoi; pe suprafața exterioară a

acestuia erau imprimate cercuri suprapuse, ce păreau mai degrabă niște semicercuri.

- Văd că te orientezi, susură femeia.
- Taci. Te-am rugat să taci, zise bărbatul, pecetluindu-i cu un sărut apăsat buzele.
- Mi-ai poruncit. Tu nu mă rogi niciodată. Tu vorbești...
- La culcare, femeie.
- Ha, ha, ori de câte ori vrei să facem amor, tu mă chemi la culcare...

Vru din nou să-să sărută. Domnul căpitan vărsă printr-un gest repezit gheața pe pat și nu se deranjă să-o adune; luă un cub cu gura și-l slobozi între sănii lui Di, urmărind cum acesta lunecă dintre cei doi globi pe pântec, împiedicându-se în cicatricea de la marginea acestuia. Ea îl respinse și îl rugă cu privirile, apoi cu trupul să fie lăsată în pace. El o iubi însă, ca un apucat. N-o lăsa să miște; o urmărea cum se zbate când și când, în dorința de a scăpa din pușcăria brațelor lui puternice. Femeia îl atâta, fără să-și dea seama, și mai tare. Durerea ce-i locuia sexul se accentua, o crispa și o făcea să se zbată, să încerce să tipă, ca să elibereze strigătul ce-i locuia coșul pieptului. Dar nu reușea; ceva nu funcționa cum se cuvine. Dragul ei Vio, Vio, bărbatul respins, gonit și aşteptat în egală măsură, și acoperea gura cu un sărut sufocant, ciudat de plăcut totuși. Di avea senzația că vine sfârșitul. Se sufoca. Dar nu avea putere să reacționeze. Ah, ce era să facă? El era mare. Incredibil de puternic. Femeia se adună, vru din nou să se împotrivească și realiză cât de mică și slabă este în strânsorile lui, ce se înmulțeau parcă, devenind ca o plasă de păianjen uriaș. Pe măsură ce femeia încerca să se smulgă, el, îmboldit de ceva interior, mai mare și mai puternic decât el, prindea să țeasă cu o vitează uluitoare sofisticata lui plasă de păianjen îndrăgostit de dulcile asprimi ale...

O făcea femeie; și astă îl scotea din minți. Și el era atât de bărbat, încât avea curajul de a recunoaște darul făcut ei și lui totodată. Ea deocamdată nu realiza ce i se întâmplă;

uneori, se juca, uitând că are în fața ei un bărbat matur. Uita oare într-adevăr? Sau se prefăcea că uită? În adâncurile ei, fără să știe, fără să-și dea seama, era prea femeie ca să nu se prefacă. Mototolea cearceaful de un albastru stins, de parcă acesta ar ajuta-o să reziste; lenjeria ei de pat mirosea a lavandă. Apoi, brusc, își imagină că se află undeva departe, într-un câmp de maci, și ea aleargă desculță printre florile acelea divine și sălbatrice; nefiind obișnuită să atingă pământul, talpa piciorului se rănește, cu toate acestea, ea plutește, plutește, și nimic pare că nu are forța de a opri din acea fugă a ei, ce semăna cu zborul ciudat al unei păsări cu aripile prea lungi și din cale afară de grele. Imaginea o salvă, scotând-o din vîrtejul suferinței, ce risca să o înghită de tot.

Urcără amândoi în *Mercedesul* lui argintiu. Di era îmbrăcată într-un *deux-pièces* de un mov regal. În jurul gâtului avea o eșarfă de un mov palid, la vedereă căreia domnul căpitan Viorel Munteanu surâse evaziv. Ah, dacă ar fi fost într-o altă stare de spirit, Di – mai mult în joacă; avea imprimată pe retina ochilor, de un albastru obraznic, amintirea sau mai puțin decât amintirea *acelei amintiri* – ar fi făcut din câteva fraze nu prea lungi portretul acelui surâs. Acum însă nu.

– De ce taci? o întrebă domnul căpitan. Ne-am iubit așa de...

Domnul căpitan Munteanu – stăteau amândoi pe scaunele din față, capitonate cu stofă de un albastru leneș – înținse mâna spre femeia de-alături și-i mânăgea genunchii. Ea nu făcu decât să-l privească; ochii ei albaștri se acoperiră cu o rețea de râulete de un roșu închis. Era crăpată și se simțea pierdută; nu știa dacă e bine să-i spună... Simțea o durere violentă în partea de jos a pântecelui. Nu-i venea să credă că i s-a întâmplat ei, tocmai ei, să...

Domnul căpitan îi ridică bărbia, întorcând-o spre el.

– De ce îți plutesc ochii în lacrimi? întrebă stupefiat bărbatul. Avea aerul unui gangster pus pe glume sau, mai curând, al unui copil care a făcut-o lată, fără să realizeze gravitatea celor întâmplate.

– Lasă, Vio, lasă... Cu un gest repezit Diana îi dădu la o parte mâna, eliberându-și bărbia.

– Ce se întâmplă, femeie? Domnului căpitan îi displăcu gestul Dianei.

– De ce?... În sfârșit, lasă. Să mergem. Suntem în întâzire. La urma urmelor, sunt femeia ta; mă rog, e un fel de a spune...

– Nu-ți stă în fire să discutăm despre asemenea *chestii*. Diana Belinski, ce se petrece? întrebă bărbatul, pornind, după o infimă pauză, motorul.

– Nu-ți-ai dat seama că... m-ai brutalizat, m-ai violat aproape? Diana își strânse instinctiv coapsele; i se păru straniu că durerea, relativ accentuată, o făcea totuși să se detașeze, să se simtă străină de ea, de lume, dar înainte de toate de propriul trup tratat ca un corp al altcuiva, necunoscut sau văzut în treacăt, cu coada ochiului. Salvatorul câmp de maci.

Sprâncenele echilibrat arcuite ale domnului căpitan se arcuiră și mai accentuat; bărbatul apăsa pe accelerație, lăsând loc tăcerii să se întindă între ei. Dracul gol să înțeleagă femeile astea, gândea înciudat căpitanul; ba te provoacă – Di m-a mângâiat prima – ba te acuză că, na, ei na, ai dres-o lată, încât nici nu mai știi ce să crezi și ce să faci. Cine naiba m-a pus să mă leg cu puștime de grădinăță? mormăia interior domnul căpitan, bosumflat și pornit, uitând de vîrsta femeii ce se încăpățâna să stea tăcută, retrasă în cochilia suferinței. Viorel Munteanu o privi cu coada ochiului: era frumoasă. Cum stătea bosumflată, arăta ca o... Uneori, i se părea că Di e dracul în curul gol. Alte dăți însă spunea că e rudă apropiată a Arhanghelului Mihail cu sabia în mâini.

Se auziră frânând două mașini: brusc, violent. Semaforul indica roșu. Căpitanul ridică din umeri, umezindu-și buzele. Plescăi. Își strânse mânile, lăsând volanul liber, se zgribuli; întinse mâna pentru a opri aerul condiționat. Deschise geamul. De unde să vină frigul în plină vară? Nu avea boala frigului. Afară erau cel puțin treizeci de grade de căldură, dacă nu chiar peste treizeci la umbră; și nu-l obliga – ca în gluma răsvehiculată – nimeni să rămână la umbră.

Era vară. Un miez de vară invadat de căldură, dezvelindu-și splendorile și mizeriile într-un București pe jumătate pustiu. Era sămbătă și căpitanul lucra de zor. Fusese invitat la o recepție. Era ziua unuia dintre colegi, care urma să fie sărbătorit la Casa Ofițerilor. Nu ieșea de obicei cu Diana Belinski; prefera să stea izolat cu ea între patru pereți. Astăzi însă își propusese să facă o excepție, mai ales că scăpase cu bine – sau cel puțin aşa credea el, și nu este exclus că avea dreptate – dând *acel* telefon. Oare într-adevăr era aşa? Acum nu-i păsa. Era cu iubita lui. Era cald. Domnul căpitan, bine dispuș. Și ea parcă se lumina. Încet și nebănuite de...

Femeia. Femeia lui de un an. Aproape.

Se cunoscuseră acum circa un an. La Politehnica se comisese o crimă pasională, anchetată de domnul căpitan Munteanu. Interogatoriile nu mai conteneau, cu atât mai mult cu cât studenta ucisă (Valeria Turcescu se numea) era fiica ministrului Apărării; prin urmare, cazul trebuia tratat cu profesionalism. Totul era limpede și obscur în egală măsură. Era clar că pasiunea obsesivă îl făcuse pe domnul profesor Romulus Anghelescu să-i curme zilele fetei, doar că, până să se ajungă în acest luminiș, au fost interogați peste patruzeci de indivizi din tribul de la Politehnica: profesori și studenți. Între timp, profesorul de matematici își pusese capăt zilelor în hotelul „Delphi” din centrul capitalei; gestul disperat – ca în filmele de mâna a doua spre a treia – nefind taxat altminteri decât o pertinentă (în

realitate singura, perora interior domnul căpitan) ieșire din situație; altfel – dacă nu ar fi încheiat toate socotelile cu existența – ar fi fost nevoie să stea ani buni după gratii, mai ales că Valeria Turcescu era cine era...

De luni va începe o altă anchetă. Cazul Vlada Vilavici. Cum de-a ajuns fata asta să fie aruncată de pe stâncile de la Neptun? Oare a fost cu adevărat azvârlită sau a lunecat? Nu era cazul să se macine, își tot zicea domnul căpitan oboosit de-a binelea; de mai bine de o lună simtea că cedează, îl lasă puterile; trebuie să-și ia o cât de scurtă vacanță. Să fiu calm și destins; e sămbătă, își zicea interior, fără să-și recunoască vocea lăuntrică, una din ele... Una săcăitoare, acroșantă, ca o boală de piele ce nu cedează, și orice medic ai vizita, orice analize, probe medicale sau teste sofisticate și s-ar face, acestea urmate, de fiecare dată, de tratamente costisitoare, ea, boala epidermică, nu cedează, din contră, se ține ca scaiul de tine, de trupul tău, nemernicul, frumosul, blestematul, hulitul și... Poate aşa-zisa boală de piele, ce apare și dispără după niște capricii exclusiv de ea șiute, nu e decât un semnal de alarmă tras de unul dintre organele bolnave, despre suferința căruia nu ai habar. Cine să știe ce se petrece în pușcăria propriului trup? În subteranele trupului totul se întâmplă parcă în surdină, totul sau aproape totul rămâne sub pecetea secretului, la noi ajunge exclusiv murmurul uriașei activități de-acolo, din adâncuri... În viață, își zicea bărbatul, e la fel: suntem condamnați să rămânem la suprafața existenței. Ne menținem la suprafața înțelegerii și puțini dintre noi au acces la ținuturile mirării.

O atinse ușor pe umărul dinspre el. Diana tresări, culcușindu-se mai adânc în scaunul din față. Modul în care fusese atinsă îi aduse aminte Dianei de Haritina (Tina îi se zicea în familie). În copilărie, fiindcă trebuia să-i spună povestea de seară – și o spunea sau o citea punctual, fără pauze, până vedea că odrasla ei adoarme, deși adeseori aia mică nu făcea decât să se prefacă – Tina venea în camera